

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski (przewodniczący)

SSN Paweł Czubik

SSN Maria Szczepaniec (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania A. B.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z 6 września 2023 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na
stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Gliwicach,
ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2022 roku, poz. 970

z udziałem B. M.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 10 lipca 2024 r.

odrzuca odwołanie.

Paweł Czubik Mirosław Sadowski Maria Szczepaniec

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą Nr [...] z dnia 6 września 2023 r. w
przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu
na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Gliwicach,
ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2022 r., poz. 970 na podstawie art. 3 ust. 1
pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa
(Dz.U. z 2021 r. poz. 269, dalej jako: u.KRS):

1. przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie Pana B. M. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Gliwicach;
2. nie przedstawiała Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Pani A. B. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Gliwicach.

Odwołująca się A. B. pismem z 7 listopada 2023 r. zaskarżyła w całości uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 6 września 2023 r.

Skarżonej uchwale zarzuciła naruszenie art. 2. art. 32 i art. 60 Konstytucji RP oraz art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 u.KRS - poprzez niezastosowanie przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziego sądu okręgowego w Gliwicach reguł i kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom ochrony zaufania obywatela do państwa, równego dostępu do służby publicznej, jednakowych szans każdego obywatela w ubieganiu się o pełnienie funkcji publicznej, jak również równego traktowania oraz brak konkretnego wyjaśnienia istoty decyzji Rady w zakresie, w jakim uznała jej kandydaturę za nie zasługującą na przedstawienie Panu Prezydentowi z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego.

Odwołująca się wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Skarżąca wskazała, że sędzia wizytator do spraw pracy i ubezpieczeń społecznych Sądu Okręgowego w Gliwicach w wydanej opinii wskazał, że cechuje ją bardzo dobra znajomość prawa pracy, prawa ubezpieczeń społecznych, prawa cywilnego oraz procedury cywilnej, a nadto posiadaną wiedzę należycie wykorzystuje w pracy orzeczniczej. W rezultacie odwołująca sprawnie prowadzi postępowania, a jej orzecznictwo cechuje bardzo dobra stabilność. Wizytator wskazał na staranność, zaangażowanie, rzetelność i sumienność odwołującej się. Nadmieniła, że uzyskała wyższe niż kontrkandydat (bo jednogłośnie) poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w Gliwicach.

W ocenie odwołującej się kluczowa przy ocenie jej kandydatury powinna być okoliczność, że od ponad 8 lat nieprzerwanie orzeka w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, a zatem ma nieporównywalnie większe

doświadczenie oraz wiedzę z zakresu ubezpieczeń społecznych. Co więcej, zaznaczyła, że niemal od razu po zdaniu egzaminu sędziowskiego zaczęła pracować na stanowisku referendarza sądowego, czyli na stanowisku samodzielnym orzeczniczo. W jej ocenie Rada arbitralnie przyjęła, że wieloletnia praca jej kontrkandydata na stanowisku prawnika w kancelarii prawniczej przez okres 3 miesięcy, na stanowisku asystenta sędziego, referendarza sądowego, a następnie sędziego była bardziej zróżnicowana niż jej praca na stanowisku specjalisty do spraw marketingu i sprzedaży, referendarza sądowego i sędziego. Odwołująca się wskazała, że przez pewien okres czasu prowadziła zajęcia dydaktyczne dla studentów Wyższej Szkoły [...] w S. z zakresu finansów publicznych i prawa finansowego, a zatem także w zakresie stosowania prawa.

Nadto Skarżąca nadmienila, że z egzaminu sędziowskiego uzyskała ocenę dobrą plus (a nie dobrą), na co wskazała w karcie zgłoszenia oraz co wynika z dokumentów w aktach osobowych.

Odwołująca wskazała, że w jej ocenie uzasadnienie Rady jest wewnętrznie sprzeczne, niezrozumiałe oraz pozostaje w sprzeczności z dokumentami załączonymi do wniosku, jak również wnioskami Zespołu i Kolegium Sądu Okręgowego w Gliwicach.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie A. B. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stosownie do art. 44 ust. 3 u.KRS do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, poza przepisem art. 87¹ k.p.c. ustanawiającym przymus adwokacko-radcowski w występowaniu przed tymże Sądem. Tym samym odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej determinuje granice kognicji Sądu Najwyższego w sprawach zainicjowanych odwołaniami uczestników postępowania. Stosownie do dyspozycji art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje odwołanie w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, z urzędu bierze pod rozważę tylko nieważność postępowania. Reguł tych nie zmienia art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze u. KRS,

który ogólnie stanowi, że odwołanie można wnieść z powodu sprzeczności uchwały z prawem, a zatem zarówno z prawem materialnym, jak i z przepisami postępowania (tak też wyroki Sądu Najwyższego z : 15 stycznia 2019 r., sygn. I NO 1/18; 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; 8 października 2014 r., III KRS 45/14).

Za ugruntowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego uważać należy pogląd, że kontrola Sądu Najwyższego obejmuje ocenę, czy Rada w odniesieniu do wszystkich uczestników procedury nominacyjnej (kandydatów do objęcia wakującego stanowiska sędziowskiego) zastosowała przejrzyste, jednolite i sprawiedliwe kryteria selekcyjne (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17). Natomiast w świetle obowiązujących regulacji prawnych niedopuszczalna jest merytoryczna ingerencja Sądu Najwyższego w rozstrzygnięcia Rady, co do oceny kwalifikacji, czy też wiarygodności danej osoby. Kontrola Sądu Najwyższego nie oznacza bowiem, że uczestniczy on w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego, jego rola ogranicza się do dokonania weryfikacji legalności uchwał KRS czyli zbadania, czy Rada przy ich podejmowaniu przestrzegała ustawowych warunków powołania na stanowisko sędziego i nie naruszyła reguł proceduralnych obowiązujących w postępowaniu przed tym organem.

Skoro do odwołań od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa stosuje się odpowiednio przepisy o skardze kasacyjnej, to należy mieć na względzie, że sposób w jaki odwołująca się zredagowała zarzuty dyskwalifikuje wniesiony przez nią środek zaskarżenia. Jako pozbawiony elementu konstrukcyjnego podlega w istocie rzeczy odrzuceniu.

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie.

Kodeksowe podstawy kasacyjne są określone abstrakcyjnie i ogólnie, stąd też ograniczenie się do powtórzenia słów ustawy nie jest wystarczające. Konieczne jest sprecyzowanie, do jakiego naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego doszło i na czym ono polegało. Innymi słowy, podstawę kasacyjną określoną w art. 398³ § 1 należy uściślić przez jej konkretyzację z punktu widzenia potrzeby zaskarżenia błędnego, w ocenie skarżącego, orzeczenia sądu drugiej instancji wydanego w danej sprawie

(por. E. Mielcarek, *Wnioski rewizji cywilnej*, Warszawa 1973, s. 6; T. Wiśniewski, *Apelacja i kasacja. Nowe środki odwoławcze w postępowaniu cywilnym*, Warszawa 1996, s. 139).

Spełnienie wymogu przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia polega na tym, że skarżący powinien wskazać, na jakiej z przewidzianych w art. 398³ § 1 podstaw kasacyjnych opiera skargę kasacyjną, następnie przytoczyć – oznaczone numerem artykułu (paragrafu, ustępu) ustawy – naruszone przepisy prawa i wyjaśnić, na czym ich naruszenie polega, oraz wykazać, że naruszenie przepisów postępowania mogło mieć wpływ na wynik sprawy (por. postanowienie SN z 13.06.2008 r., III CSK 104/08).

Zarzuty kasacyjne powinny być ujęte tak szczegółowo, aby Sąd Najwyższy bez wszelkich poszukiwań mógł otrzymać wyczerpujące przedstawienie wytkniętej wady. Tymczasem odwołująca się w jednym ciągu wyliczyła przepisy, której jej zdaniem zostały naruszone i omówiła je także wspólnym komentarzem. Taka zbitka treściowa nie może zostać uznana za staranne zredagowanie zarzutów, nie jest bowiem rolą Sądu Najwyższego interpretowanie zarzutów, lecz ocena ich zasadności.

Co więcej nieusuwalnym brakiem formalnym obarczony jest także wniosek odwołującej się, która nie sprecyzowała w jakim zakresie wnosi o uchylenie zaskarżonej uchwały, co pozostaje w ewidentnej sprzeczności z dyspozycją art. 398 § 1 pkt 3 k.p.c. w zw. art. 44 ust. 3 u.KRS.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 398⁴ §1 pkt 2-3 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS orzekł, jak w sentencji.

Paweł Czubik Mirosław Sadowski Maria Szczepaniec

[SOP]

[ał]